

Parsifal fra Københavns Hovedbanegård, spor 11 & 12 til Brøndby

Af Monna Dithmer

Politiken 13. april 2010, Sektion 2 (Kultur)

Forleden stod jeg på en perron på Hovedbanegården og fik serveret champagne. Man må ruste sig som start på en ekspedition ud i forstæderne - den helt forkerte vej, modsat Kystbanens lyksaligheder. Hvad andet end lige netop kunst kunne drive en kulturhejre som mig sådan et sted hen. Alle fordomsparader er oppe. Hvad andet, når vi 'publikummer' er udnævnt til »riddere af den gode smag« og er draget til *Parsifal - et operakorstog* med destination Brøndby. Det er der nærmest lidt 'slumdog' safari over.

Foto: Søren Meisner

Når det er instruktørkumpanerne Tue Biering og Jeppe Kristensen, der inviterer til vandre-forestilling med Wagner, ved man godt, at det her ikke er endnu en dag på kontoret. De har før forstået at bringe publikum på kant med virkeligheden ved at spille *Pretty Woman* i en container på Halmtorvet med en ægte gadeluder, opføre tv-serien *Friends* med afviste asylansøgere. Og hvad bedre til at krydse klinger med virkeligheden end en gang højklassisk ridderromantik, »et civilisatorisk højdepunkt«? Selvfølgelig er det en fed parodi, når vi igennem tre stive timer skal følge i hælene på en to meter høj Parsifal-kleppert med rustning og gummisværd. Selv er vi ikke mindre til grin i

vores pæne operadress - påbudt i invitationen - midt i civilisationens ødemark. Ukueligt syngende fægter Parsifal sig igennem betonlandskabet af grå trappeopgange, brogede lejligheder og udslukte parkeringskældre - mens han mundhugges med tre andre medsammensvorne. På jagt efter den hellige gral... med den gode, danske kaffe.

Men det giver faktisk god mening at parre den ene vanvittige færd med den anden. Sådan en Wagner-sag er jo i forvejen en ordentlig stroppetur. Så hvorfor ikke omplante gralsborg og en færd fuld af forhindringer til betonkomplekset, der tårner sig op i ufremkommelig højde og drøjde? Jeg havde ikke i min mest vildfarne fantasi forestillet mig, at hele det brogede sammensurium af en Wagner-historie - med svane, spyd, frelserridder, fremmedartet jomfru med mere. kunne blive matchet af et besøg i Klitrosen! Dette værested for ældre, kaffetørstende medborgere er så overdådigt udstyret med platter, lamper, klokkestreng og guldindrammede landskaber, at det vidner om en egen vildtvoksende omhu for detalje og helhed. Og midt i det hele er der dækket kaffebord til os gralsriddere af den gode smag, omkranset af et stort kor af syngende beboere.

Da blev jeg reelt bevæget over disse helt almindelige hverdagsmennesker, der synger af karsken bæg og hellig kval. Så langt fra den rene parodi. En forløsende fælles stund. På den led fandt jeg den hellige gral i Brøndby på bunden af kaffekoppen.

DET LIGGER lige for at affærdige 'Operakorstoget' som en harmløs pegen fingre ad os kultursnobber med vores åndede operakult og ikke mindst ad alle dem fra Brøndby i deres betonehuler. En tryk genkendelig opdeling i os og dem. Det kunne man godt føle sig lidt muggen over, hvis man var fra de kanter. Rendyrket kulturarrogance.

Men sagen er jo, at vi rent faktisk lever utroligt opdelt liv, i hver vores sektor. Mens det ligger lige for, at folk på de pæne adresser drager på nok en tur til Berlin eller New York, så sætter vi aldrig vores ben på så eksotiske steder som Brøndby og omegn. Derfor kan jeg kun være glad for at blive sendt ud og glo med futtog. Ud og se med kunsten som påskud. For selv om operakorstoget leverer en besk kommentar til Wagner og hans fremmedangste forestillinger om det rene blod, så er det mest af alt omgivelserne og publikum selv, med vores indskrænkede horisont, som forestillingen retter sit spot mod. Ikke for at romantisere om, hvor autentisk det er 'derude', men for at bruge teatret til at kaste et skrålys på virkeligheden og alle de andre korstog, man kan have kørende. I Brøndby såvel som på Østerbro. »Hav tak!«, synger Wagner & co. Jeg siger bare: Tak for kaffegrums!

Monna Dithmer, ekstern lektor Roskilde Universitet og anmelder ved Politiken.
